

P. František Vičar (1920–1987)

František Vičar se narodil 1. února 1920 v Seči (u Prostějova). Po ukončení obecné školy nastoupil v září 1932 ve svých 12 letech na Arcibiskupské gymnázium do Kroměříže s představou stát se knězem a zde 8. června 1940 složil s vyznamenáním maturitní zkoušku.

V říjnu 1940 nastoupil jako bohoslovec do kněžského učiliště v Olomouci (teologická fakulta byla jako všechny české vysoké školy uzavřena). Prožil těžké období. Již v prvním ročníku – v únoru 1941 – zažil nucené vystěhování semináře do prostor kapitulního vikářství, 17. února 1942 zatčení a 4. června 1942 odsouzení čtyř představených kněžského semináře, následně ve školním roce 1942/1943 nucené práce pro Německou říši.

Za války nuceně ve Vídni

František byl spolu s dalšími šestnácti bohoslovci určen do Vídně, kam 14. listopadu všichni nastoupili. Byli ubytováni ve dřevěných barácích, pracovali dle pokynů svých nadřízených v továrnách a v zemědělských usedlostech. Spirituální zázemí našli v konventu redemptoristů u kostela Maria am Gestade, kde se jim věnoval český redemptorista P. Josef Šebela, CSsR. S blížícím se koncem války byla jejich pracovní povinnost přerušována spojeneckým bombardováním Vídně. 8. května skončila světová válka. 1. června 1945 nastoupil František do kněžského semináře a pokračoval ve zvolené cestě ke kněžství. 5. července 1947 přijal kněžské svěcení. Slavnou primici slavil v neděli 13. července 1947 ve farním kostele v Suchdole.

Matematika a fyzika ve „čtyřicátém osmém“

Nyní už jen čekal na rozhodnutí svého ordináře, kam bude ustanoven. Krátce – cca jeden měsíc v době velkých prázdnin – vypomáhal ve farnosti Rataje u Kroměříže, následně byl k 1. září 1947 ustanoven prefektem a výpomocným učitelem na Arcibiskupském gymnázium v Kroměříži a zároveň zahájil studium fyziky a matematiky na pedagogické fakultě v Brně s tím, že se získanou aprobací bude působit na Arcibiskupském gymnázium jako středoškolský profesor. Studium sice úspěšně dokončil, ale dříve, než mohl začít plnohodnotnou pedagogickou praxi, zrušil komunistický

■ P. František Vičar dlouhá léta působil v Opavě. Snímek z archivu autora

režim všechny církevní školy. P. František byl poslán na studijní dovolenou – dva roky pokračoval v postgraduálním studiu pro získání doktorátu.

Dekret do Opavy

Vše se změnilo, když v závěru měsíce června 1952 dostal od svého ordináře úřední dopis – dekret, kterým byl k 1. červenci 1952 ustanoven kaplanem ve farnosti Nanebevzetí Panny Marie v Opavě. Aniž to kdokoliv mohl tušit, stala se Opava jeho celoživotním působištěm – působil zde 35 let.

Třináct let zde pracoval jako kaplan, v roce 1965 byl jmenován administrátorem farnosti a na jeho bedra dopadla tíže pracovních povinností plnohodnotného duchovního správce, v roce 1968 byl ustanoven děkanem opavského děkanátu a v této funkci se stal klíčovou osobností pastorace na Opavsku pro biskupa Josefa Vranu.

Nacházel cestu k potřebnému člověku

I přes perzekuční dozor církevních tajemníků se svatou trpělivostí pracoval v intencích církve pro spásu nesmrtelných duší. S velikou láskou se věnoval třem oblastem kněžské práce: přípravě dětí k první svaté zpovědi a k prvnímu svatému přijímání, neúnavně ve zpovědnici zprostředkovával dotyk Božího odpuštění všem kajícím, pravidelně navštěvoval opavskou nemocnici, aby poskytl slova útěchy, udělil svátost nemocných a podal svaté přijímání. Ne

vždy to bylo jednoduché, komunistický režim se snažil jeho působení omezovat, ba přímo znemožňovat. P. František si ale tiše a ochotně vždy nacházel cestu k potřebnému člověku.

Věnoval se opravě kostela Panny Marie, zařídil opravu kaple v Otčích, staral se o kostel Nejsvětější Trojice, v roce 1971 se stal objektem jeho pastorační práce také kostel sv. Vojtěcha na Dolním náměstí.

Neúnavně se nasazoval v uskutečňování svého kněžského poslání, ale pracovní vypětí se na něm podepsalo. V roce 1986 se začaly objevovat první náznaky nemoci, přelom let 1986/1987 ještě prožil v plném pracovním nasazení, 9. února 1987 odsloužil mši svatou a odjel do Olomouce, kde mu diagnostikovali rakovinu v pokročilém stadiu. Vrátil se do Opavy a svěřil se do péče sester františkánek na Kylešovské ulici, kde 21. března 1987 zemřel. Pohřeb se konal 26. března 1987, tělesné ostatky byly uloženy do hrobu na Městském hřbitově v Opavě. Jeden z jeho kaplanů na dotaz, jak by charakterizoval životní styl P. Františka Vičara, prohlásil: „P. František byl světec.“

P. Dr. Jan Larisch

Zemřel náš rodák P. Vojtěch Glogar, SDB

V nedožitých sedmdesáti letech odešel na věčnost salesián Vojtěch Glogar. Pocházel z Hůrky u Starého Jičina.

„Narodil jsem se 19. ledna 1956 jako druhý z pěti sourozenců. Od dětství byla v mém srdci touha po kněžství. Místo, které jsem od malíčka miloval, kam jsme přicházeli jako rodina, byl Svatý Hostýn. Nejen tam jsem Panně Marii svěřoval svoji životní cestu. A vím, že mi Panna Maria vyprosila všechno, co jsem potřeboval – Boží dar povolání a všechna krásná přátelství,“ napsal o sobě P. Vojtěch.

Jako kněz později působil mj. v Hlučíně a Jeseníku. Jako salesián zanechal výraznou stopu zejména ve Zlíně, Sebranicích a Pardubicích. Poslední roky života prožil v teplické komunitě, kde také zemřel.

(one)